

Šimon Svěrák

Ve své tvorbě se snaží rozvíjet principy současného surrealismu, v básni Ukolébavka především s ohledem na povahu a útvarnost vnitřní řeči. Nepublikuje.

Ukolébavka

(endofatický balet)

Ouvertura:

královna na plese
pomalu nese se:

*

podél cesty vede dlouhá řeka
kdyby to bylo městem přemostěno záhon
potom by to byl pohyb zaklínadla který se stýká
s mýtem jejího

v šatech oblohy
ale nyní se končí první zpěv
jeho korály a klepeta
se smíchem zpět na židlích
a oslovují se:
humbuk co ta otčovina

pod bratrem
uspává Alenka muší královnu
kolem břechtan táhne svůj voziček

osvítit na maskou pohřeb
bohudík
převrácený kaštan si obilovinu navlékl
jinak se rozutekly
s provázky přivázanými k šátkům
jež měli za gumou kalhot: hrnců
tanec vidíme tedy ve světle oběda
jako složitou strukturu z provázků
vzniklou útěky významů

pod bratrem
uspává Alenka muší královnu
kolem břechťan táhne svůj vozíček

tato opona s krajkou
a s motivem krážem bolestného ryku
je jako prostěradlo
o lásce
ve skutečnosti
je na ní však namalován obraz slepého
potom vstupuje do dlouhé chodby
osvětlené jen několika žárovkami připevněným
na zplesnivělém stropě
a zakopává o předešlého obutý

pod bratrem
uspává Alenka muší královnu
kolem břechťan táhne svůj vozíček

situace je komplikovaná a v některých polohách
deformovaná:

loket se stýká se sluncem v nejvyšším bodě slunovratu
aby se sesunul
což není nic jiného než ocas lva
je pozdě je pozdě
opona je už zvednuta
je pozdě je pozdě je pozdě
záběhlíce ruchamy sděluje kuje:
nad jezerem sedí vodník

*

Epilog:

pan král povídal
že byl včera pěkný bál

Marie Kantůrková

Slova, texty, knihy ji provázejí od nejzazších let. Vlastní tvorba a publikování se objevilo a objevuje nepředvídatelně.

1.
Skrze největší
bílou rybí kost
rozléháme se.
Nenarozené
rozeseté
motýlí vrásky.
Krunýře kapek
prvního nebe.
To ticho tiché
nebolí tě?
Tudy tudy tak.
Propadáme.

2.
Svlékáme svlačce
a kameník
tepe do macešek.
Pestíky vážeme
na články lámaví.
Vaříme mlýnky do změknutí
a polykáme
letící hvozdky,
větrné třeslice
zastavené ze země
klínem člověka
i klínem katedrály v Comó,
kterou za námi doprovází
máky a červení racci.

3.
Z velikých lidí vyrostlí
a přece tak malí do dlaní.
Po podzimním sečení hlubokých očí.
něhou jsme v zimách klovaní.
V dutinách bez drápků nedaleko
jeden i druhý uspaní.
Budme dnes vzhůru pro korálek.
Pro srdce ze dvou kanoucí.
Pro srdce znovu prolámané.
Pro srdce znovu.
Slaboucí.

4.

Máš rád svoje jablka?
Poztráčená,
na slunci
dohořívající.
V sukních
a župancích
zestárnutá,
ale ne přestárlá.
Nerozkrojená tak,
že nevíš
co uvnitř může
být očekáváno z Tebe.
Jablko blanité
bílé a prokrvené,
praskající
jako les tlučící a těla zimomřivá,
protože jádro vždycky bolí.

5.

Františka kříži
držím tě,
když bílé noci míří
jako lidé k mořím
a zvony potopené znovu vylétají na Řím.

Úplňku v úplnicích
v Jitřenkách hořících
z bříšek nás lámeme
ve starý bílý sníh
do přízí vetkaní, bytostí nejmladších.

V přítmích jsme skloněni,
v propadlém poledni,
v smíření František
i v jejich prvním dni.

6.

Nenaplněné pláň,
mokřady zimou posvlékané,
bdělé a semknuté
teplem blan poskládané
v jehňátko za jehňátkem.
Znovu ses jimi prosmýkl,
nenajedl
ze strnulých prstí
sklizených bez sekání.
Do dutých jitřenek
pronikneš jemně,
po hřbetech pohlazených,
ale už nevtěsnáš se.